

DUHOVNO ŽIVLJENJE

66

Družinski
tednik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE
Weekly Review

10 centavos

BUENOS AIRES

3 — XI — 1934

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je splošno kulturna slovenska izsejenska družinska revija in izhaja tedensko.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivecova, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Dopise in vsa vprašanja in sporočila, ki zadevajo vsebino lista pošiljajte, prosimo, na: Uredništvo Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uredništva je: 59 Paternal 3919.

V upravnih zadevah, to je zlasti glede naročila, plačila in oglasov, se obračajte, prosimo, na: Upravo Duhovnega življenja, Rio Bamba 562 Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uprave je: 47 Cuyo 0275.

Osební obiski v upravi: za sedaj vsak dan, od 15. do 16. ure.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— c/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.—.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da slehernemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim girom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Še ugodnejši način pošiljanja naročnine objavimo, ko bo Uprava korakoma organizirala zveze z dotičnimi deželami. Za danes moremo že sporočiti za:
(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL
BUENOS AIRES, ARGENTINA
Redacción: Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.
Administración: Rio Bamba 562, U. Telef. 47 (Cuyo) 0275.

Dr. Debevec Jože, Ljubljana:

Umetnost in življenje

Nuestro nuevo colaborador, profesor y ex-director del Colegio Nacional, Dr. José Debevec, es uno de los principales educadores eslovenos y al mismo tiempo crítico literario y escritor. Su libro "Ideas y luchas" en el cual caracteriza la vida de un estudiante esloveno ha llegado a obtener una celebridad verdaderamente extraordinaria. Se lo conoce también como buen danteólogo, a quien se debe la traducción al esloveno de la famosa obra "La Divina Commedia".

Al profesor Debevec se le ofreció y el aceptó gentilmente tomar parte en la redacción de Ljubljana del nuestro periódico.

La Redacción.

Naš novi sotrudnik, gospod dr. Jožef Debevec, je Notranjec, rojen v Begunjah pri Cerknici, in star danes šestdeset in sedem let.

Po poklicu je duhovnik in profesor. Poučeval je devet let na gimnaziji v Kranju in dvajset in eno leto v Ljubljani, kjer je bil tudi gimnazijski ravnatelj. Poleg verouka je poučeval zlasti jezike: slovensko, grško, latinsko in italijansko. Bil pa je veliko več, kako običajen profesor, in se ga vsi njegovi številni učenci z veseljem, hvaležnostjo in navdušenjem spominjajo.

Leta 1895 ga je prosil tedanji urednik Doma in sveta, zaslužni profesor dr. Franc Lampe, naj popiše za njegov list tipično, to je običajno življenje ubožnega slovenskega studenta. Tako so nastali znameniti Debevečevi "Vzori in boji", najlepša svojevrstna povest v svetovnem slovstvu. Povest je izhajala dve leti v Domu in svetu in je bila natisnjena seveda tudi v posebni knjigi. Njeno vsebino pove njen naslov.

Gospod profesor je tudi prevedel na slovenski jezik največjo in najlepšo krščansko pesnitev, slavno Dantejevo Divino Commedío.

Njegova sestra Marija, ki mu je v Kranju gospodinjala, je napisala za slovenske žene in dekleta prvo slovensko poljudno kuharsko knjigo, ki jo je izdal Mohorjeva družba. Gospod profesor gotovo tudi pri tej knjigi ni bil brez zaslug. Tako je lažje umeven tudi konec njegove današnje razprave.

Iz njegovega rojstnega kraja se jih je leta 1890 in naslednja leta precej izselilo v Južno Ameriko, kjer so nekateri od tedaj dalje še vedno ostali, zlasti v Brasilu. Tudi njegov oče, ki je leta 1890 odvedel, je bil v kratkih presledkih trikrat v Brasilu, kamor je vzel tudi svojega osemnajstletnega sina in profesorjevega brata Franceta, ki je ostal dve leti v Sao Paulo. Kar si je bil prislušil, so mu neverjetno premeteni tatovi ukradli na povratku. Franc se je brez denarja vrnil v domovino kot kuhar na neki, jadrnici. Postal je železničar in je danes vpokojen strojevodja. Svojo zgodbo je pripovedoval našemu pisatelju bratu Jožefu, ki jo je potem popisal v koledarju Mohorjeve družbe pod naslovom: "Kako je Grmkov Francelj iz Amerike v Evropo kolofonijo vozil". Take v naših krajih nemogoče zgodbe so v Ameriki še danes močno v navadi in so znane pod imenom cuento del tío, stričeva povest.

že veliko stotin Slovencev, nekaj tudi še prav zadnje dne, jih je bilo tako podobno osleparjenih.

Gospod profesor Debevec je ena izmed najmarkantnejših slovenskih osebnosti. Njegovih manjših literarnih del ni mogoče naštevati, ker jih je brez števila. Zlasti je splošno znan kot vzgojitelj brez primere, vpoštevan literarni kritik in splošno delaven mož. Samo s politiko se ni poklicno nikoli bavil.

Gospoda profesorja tudi zato nekoliko bližje predstavljamo svojim cenjenim čitateljicam in čitateljem, ker bomo glasom dogovora med njim in uredništvom, ostali z njim v ožji in stalni zvezi in bo v našom listu za naprej — tako upamo — večkrat najti njegovih globokih misli in zaslediti njegove večje pero, tako da moremo čitateljem resnično častitati vsled te dragocene pridobitve.

Uredništvo.

V starodavnosti je živel — tako pripoveduje starogrška pripovedka — v Traciji, sedanji južni Bolgariji čudovit pevec Orfej, ki je tako lepo pel in svoje petje spremljal s plunko ali lutnjo, da je šlo vse za njim, ne samó ljudje, ampak tudi divje zveri, ki so mahoma postale krotke, in celo drevesa ter skale.

Neka druga, slična pripovedka pravi, da je starogrški kralj Amfion znal na gosli tako čudovito igrati, da so se kamni, ko je zidal mesto, sami skladali in sklapljali v mestno obzidje.

Kaj je zmisel teh pripovedk? Pač ta, da ima umetnost, v tem slučaju glasba, velik vpliv na ljudi, na človeško življenje ter da s tem, ko blaži divje človekove nagone, pospešuje mirno sožitje ljudi, in še to, da je umetnost važen činitelj pri nastajanju in vladanju države.

Umetnost je odnekdaj spremljala človekovo življenje na zemlji in ga spremlja še danes; vpliv prave umetnosti je bil in je še blagodejen; je pa umetnost dvorezen nož, ki lahko tudi neizmerno škoduje. O obojem se prepričamo, če le malo pogledamo v zgodovino raznih narodov ali pa tudi v vsakdanje sodobno življenje, ki nas obdaja.

Najprej pa si v spomin pokličimo, da ločimo petero umetnosti in sicer: stavbarstvo (arhitektura), ki je gradilo n. pr. veličastne cerkve; kiparstvo (skulptura), ki je izdelavalo in še izdeluje n. pr. krasne kipe, nagrobne in druge spomenike iz marmorja itd.; slikarstvo; glasba (muzika); pesništvo (poezija), ki obsega pripovedno pesništvo (junaško pesem, povest, roman), liriko ter dramatiko.

Poglejmo zdaj vsaj h nekaterim narodom, kako je ta ali ona teh umetnosti spremljala njihovo življenje.

Stari Izraelci se niso odlikovali v stavbarstvu ali kiparstvu ali slikarstvu, tudi ne v pripovedništvu ali dramatiki, pač pa so

imeli prekrasno liriko-psalme, katerih je največ zložil kralj David. Ko so bili Izraelci (Judje) v asirski in babilonski sužnjosti, daleč proč od domovine, od Jeruzalema in tempeljna, so se tolažili s prepevanjem psalmov; pesem je branila, da niso pozabili domovine in jezika materinskega: "Ob rekah babilonskih, tam smo sedevali in jokali, spomijajoč se Siona. Na vrbe sredi one dežele smo obesili svoje strune... (Ps. 136). Tako je torej umetnost tolažila.

Stari Grki so bili silno izobražen narod. Okoli l. 850. pred Kr. je živel njih največjih pesnik Homér, ki je opeval v svoji véliki pesnitvi Iliadi boje pred trdjavó Trojo v Aziji ter junake, ki so se tam bojevali, pred vsem mladega Ahila, ki je sicer v cvetu let padel, ali si s svojim junaštvom pridobili nesmrtno slavo. Dolga stoletja je potem grška mladina poslušala te pesmi (prepevali so jih navadno potujoči slepci, rapsodi, naši "guslarji") in se navduševala za te vzore. Homer je vzgojil mali grški narod, da je l. 480 in 479 pred Kr. zlomil moč Perzijanov in si rešil svobodo. Vemo tudi, da je kralj Aleksander Véliki (umrl l. 323. pred Kr., star komaj 36 let) želel biti sličen Ahilu in je zbog tega prenašal nadčloveške napore na svojih vojnih pohodih v Aziji, v daljni Indiji. V 7. stoletju pred Kr. so se Špartanci vojskovali z Mesénci; mesto Sparta je bilo v veliki nevarnosti. Tedaj so Špartanci poslali v Atene prošnjo za pomoč. In Atenci so jim pomoč res poslali, pa kakšne? Poslali so jim peveca Tirtája, ki je bil sicer kruljav, a je zlagal navdušene lirične pesmi. Ko je prišel v Šparto, je s svojimi pesmami takó razvnel mladino, da so Špartanci v naskoku premagali sovražnike. Odtisstihmal se je špartanska mladež v šoli izobraževala na podlagi Tirtajevih pesmi. Znano je, da so stari Grki in sicer Atenci izumili v 6. stol. pred Kr. dramatiko, tragedijo in komedijo. Najslavnejši pisatelj tragedij (žaloiger) so bili Atenci Ajshilos. Sofokles in Evripides. Njih tragedije so igrali po vseh mestih Gréije, pa tudi Sicíliie, sploh, kjer so prebivali Grki. (Te tragedije pa so bile bolj podobne našim operam, ker se je v njih mnogo pelo: zlasti lepi so bili v njih zbori). Atenci so jih znali na pamet in jih prepevali v svojih domovih. (Bilo je menda nekako takó, kakor tudi v naših časih skoro vsak Italijan prepeva ali žvižga znane arie Verdijeve.) Pa se je zgodilo l. 413. pred Kr., da so bili Atenci blizu Sicílije premagani in mnogi ubiti, preostali pa obsojeni v kamnolome pri Sirakuzah na Sicíliji. V težki sužnjosti so si lajšali življenje s prepevanjem zborov iz Evripida. Ko pa so Sirakužani slišali njih žalno petje, so bili takó ginjeni, da so jet-

nikom podarili svobodo. Takó je umetnost pri Grkih globoko posegala v življenje.

Pa poglejmo malo v srednji vek, v Italijo! V srednjem veku je bil ta poluotok razkosan v celo vrsto majhnih državic, ki so se med seboj sovražile in napadale. Tedaj je vstal največji italijanski pesnik Dante (umrl l. 1321. po Kr.), i nrotil rojake v svoji pesnitvi "Divini Comedii", naj bodo složni. Da je sedaj vsa Italija združena, se ima največ zahvaliti pesniku Danteju! In še enemu svojemu pisatelju: Silviyu Peliku. Silvija Pelika (S. Pelico) so bili l. 1820. Avstrijci zaprli v podzemeljske ječe na Špilbergu pri Brnu. Osem let je tam trpel. Ko je slednjič kazen dostal, je svoje trpljenje popisal v povesti "Moje ječe" (Le mie prigioni). Ko so ljudje to brali, se jih je polastilo besno sovraštvo zoper Avstrijo. In nekdo je dejal: "Ta knjiga je Avstriji bolj škodila kakor pa kaka zgubljena bitka".

O božiču l. 1843. so v Londonu ubožei dobili več milodarov kot prej v celem letu. In zakaj? Izšla je takrat božična povest slovečega Dickensa "Božična pesem v prozi", v kateri pisatelj pripoveduje, kako se je na sveti večer spreobrnil skopuh Scrooge (izgov. Skrudž) in našel v dobroti pravo srečo. In Dickensov roman "Oliver Twist", ki ga imamo ravno tako kakor Božično pesem v prozi tudi v slovenskem prevodu, je zgodba nesrečnega dečka, sirote brez staršev; pisatelj v romanu šiba in graja nedostatke sirotišnic in drugih vzgojevalnih zavodov tedanje Angleške. Budile so Dickensove povesti vest in krčile pot k velikim socijalnim reformam. L. 1865. so v Zedinjenih državah Sev. Amerike nesrečni zamorci, dotlej sužnji, zadobili svobodo in so postali svobodni državljani; bil je to uspeh velike državljanske vojne. Toda kdo je prvi vzbudil iskreno sočutje z bednimi črnci? L. 1851. je izšla v Washingtonu preprosta povest "Stric Tomova koča"; v njej je mlada pisateljica Beecher-Stowe (izgov. Bičer Stov) pretresljivo popisala trpljenje črnih sužnjev. Knjiga je naredila silen vtis in dala povod osvobodilnemu pokretu.

Ozrmo se tudi na vzhod, k slovanskim narodom! L. 1861. je ruski car Aleksander II. osvobodil mužika (kmeta) nevoljništva ali tlačanstva. Največ so k temu pripomogli "Lovčevi zapiski" slavnega pisatelja I. S. Turgenjeva, ki so bili začeli l. 1846. v Moskvi izhajati; bile so to črtice, ki je v njih ta slavni pisatelj pripovedoval o težkem življenju ruskega mužika. Kaj pa Poljska? Trikrat so bili sovražniki razdelili nekdanje poljsko kraljestvo (v letih 1772, 1793, 1795), tretjina je bila prišla pod Pruse, tretjina

poč Ruse in tretjina (Galicija) pod Avstrijo. Zdelo se je, da nekdanje poljsko kraljestvo ne bo nikdar več vstalo iz groba. Ali v nesreči so tolažili svoj poljski narod umetniki; trije veliki pisatelji: Mickiewicz, Slowacki in Krasinski so kazali narodu slavno preteklost in ga bodrili k vztrajnosti; slavni slikarji kakor Jan Matejko, Grottger, Kossak i.dr. so slikali prizore iz velike minulosti kakor tudi iz vsakdanjega življenja; slavni komponist Chopin (izgov. Šopén) je užigal s svojimi skladbami. Vsi ti umetniki so budili v narodu vero v vstajenje, v svobodo, ki so jo Poljaki l. 1918. po svetovni vojni res dosegli in so zdaj vsi združeni v veliki, svobodno državo, ki je že zdaj velesila. Morda se na nobenem drugem narodu tako jasno ne vidi vpliv umetnosti (poezije, slikarstva, glasbe) na narod.

Najbližji pa so nam dokazi v naši Jugoslaviji. Kaj je držalo pokonci Srbe, da po bitki na Kosovem polju (l. 1389) niso obupali, ampak skozi 450 let upali in končno pričakali svobodo? Narodna pesem! Slepci, guslarji so narodu pri cerkvah ob veliki shodih peli o slavnih junakih, ki so se zoper Turka borili za "Križ častni in slobodo zlato". Hrvatom je najlepše povesti iz njih slavne zgodovine napisal Avgust Šenoa. Šenoa, rojen l. 1838 v Zagrebu, je bil do svojega petnajstega leta bolj nemški vzgojen. Tedaj pa je kot dijak prišel v Kranj na počitnice. Tu je spoznal Prešernove Poezije in se zavedel, da je Slovan. Slovenci smo bili pred svetovno vojno za Čehi najbolj kulturni v bivši Avstriji: analfabeta skoro ni bilo na našem ozemlju. Kako smo se bili tako dvignili? Budili so nas Vodnik, Prešeren, Slomšek, najbolj pa je vnela veselje do knjige in branja Mohorjeva družba s svojimi lepimi povestmi, zlasti z Jurčičevimi. Od takrat žeja po izobrazbi, po lepi knjigi pri nas ni več ugasnila.

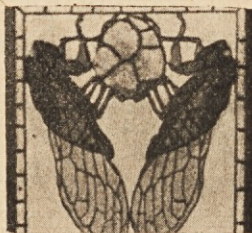
Že ta bežni, površni pregled, ki bi se dal razširiti v nedogled, vsaj nekoliko kaže in dokazuje, kako silno vpliva umetnost na življenje posameznika in s tem vsega naroda. Lahko bi pa zdaj pogledali tudi okrog sebe, v nao slovensko vas ali mesto, da bi videli dobri ali slabi vpliv umetnosti. Srečni n.pr. so otroci, ki jim ded ali babica ali pa mati pripoveduje v nežnih letih naše lepe narodne pripovedke, ali pa tudi umetne povesti, ki so primerne tej dobi! Koliko blagih čuvstev se vsadi s tem v mlada srca! Kjer imajo dobro prosvetno društvo in goje plemenito dramatiko ali lepo petje, kakó se dvigne osebnost fantov in deklet! Saj pravi neka pesem: "Kdor peva, zla ne misli..." Koliko fantovskih pretepop je bilo včasih po naših selih, kakó surovo so se fantje obnašali,

kadar so prišli na nabor n.pr. v Ljubljano. Ko pa so začela nastajati po župnijah prosvetna društva, se je takoj pokazala sprememba. Če oče, mati gledata na to, da se otroci doma **lepo** vedejo pri jedi, da **lepo**, dostojno govore med seboj in z drugimi, kako blagodedno vpliva tó tudi na poznejše življenje, ko se vse drugačne strasti zbude! **Lepo** vedenje, **lepo** govorjenje... je v sorodu z umetnostjo; saj je namen umetnosti: ustvarjati lepoto. Ko pride človek v nedeljo v lepo ozaljšano cerkev in vidi vzvišeno bogoslužje, združeno z lepim petjem mar se mu ne vzbudi želja, da bi tudi doma v hiši bilo vse tako čisto, snažno, svetlo in tak svet mir, taka medsebojna ljubezen?

Bodi zaenkrat dovolj! Videli smo, da umetnost lepo **spremlja** naše življenje, seveda voditi, poti kazati mu ne more. Vódti mora nekdo drugi — pamet in vera. Saj vidimo, da n. pr. lahko kdo večer za večerom gleda in posluša v gledišču ginljive igre, zunaj gladišča je pa za bližnjega brezčuten, neusmiljen, krivičen, trd. Istotako požira morda knjige, za srčno izobrazbo pa gre vse brez sledu mimo. Torej: lajša, zaljša nam umetnost življenje; da pa življenje umemo in v njem do konca vztrajamo vkljub vsemu trpljenju, to nam dá pamet in vera.

**
*

Na koncu naj omenim napol za šalo napol zares še eno umetnost, ki je za življenje velikega, da, prav velikega pomena, to je — kuharska umetnost. Tudi té se je treba učiti. Če je gospodinja prav nič ne zna, ampak dan za dnevom in večer za večerom isto kuha, moža ne bo posebno vezala na dom. Če pa umé količkaj te umetnosti, ki se dá doseči tudi s skromnimi sredstvi, možu življenje lahko precej olajša in olepša.

KARTAGO — DOMOVINA SV. AVGUŠTINA

Kolikor je nam znano, je bil izmed Slovencev edino gospod župnik Lavtizar na mednarodnem evharističnem kongresu v Kartagi. Obrnili smo se torej nanj, naj nam za našo posebno kongresno številko napiše kaj o Kartagi in o kongresu, na kar nam je poslal gospod župnik življenjepis najslavnejšega kartažana, velikega učenjaka, pisatelja in svetnika Augustina, ki ga danes nudimo svojim cenjenim čitateljem.

Uredništvo.

Velikemu cerkvenemu učeniku, ki je dovršil višje študije v starodavni afriški Kartagini in ondi otvoril tečaj za govornike, je posvečen pričujoči spis. Avguštinu, ki je iskal povsod resnico in jo spoznal šele po mnogih zmotah življenja. Njemu, ki je bil vdan hudim strastem in končno po težavnih bojih našel počitek v Bogu. Njemu, ki je zapisal besede: "Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi, o Gospod!"

28. avgusta 1930 smo obhajali 1500. letnico njegove blažene smrti.

Vso Avguštinovo življenjsko pot bi lahko opisali v štirih glavnih oddelkih, ki bi imeli sledeče naslove:

1. Ločitev od Boga.
2. Bližanje k Bogu.
3. Združitev z Bogom.
4. Delovanje za Boga.

Toda, ker se je Avguštin v svojih govorih in spisih sam izogibal umetnemu razdeljevanju, ga hočemo posnemati tudi v tem oziru in podati le skupno sliko njegovega življenja.

Avrelij Avguštin je bil rojen 13. novembra 354 v malem mestu Tagaste rimske pokrajine Numidije v severni Afriki. Njegova roditelja Patricij in Monika sta bila potomca starih Feničanov (Pnižcev), ki so se morali po zavzetju glavnega mesta Kartagine vdati Rimljanom. Oče je bil pagan ter je šele v poznejših letih sprejel krščansko vero. Imel je lepo zemljišče in nekaj sužnjev. Mati je bila kristjana. Avguštin niso krstili. Samo s križem so ga zaznamovali na čelu v znamenje, da je kandidat za krst (katehumen) in da bo krščansko vzgojen. Resnični prejem krsta je bil prepuščen osebni odločitvi odraslega. Takrat je bila v Afriki ta navada.

Deček je bil nadarjen in zelo občutljiv; pretakala se je azijska

ska kri po njegovih žilah. Šola mu ni prijala. Bolj ga je mikala lepa narava, kakor šolske naloge. Sam o sebi piše:

“Saj mi ni manjkalo talentov — o Gospod! — za moja leta si mi jih dal veliko — a več veselja sem imel do igre kakor do učenja.”

Zgodaj, kot sploh Afričani, je Avguštin začel zoreti v mladeniča in kmalu so vstajali v njegovem sreću slabi nagoni. Lepi materini nauki so bili brezuspešni. Trgal se je od nje in hodil svoja pota. Materi je ostala le molitev za izgubljenega sina.

Središče tedanjega rimsko-afrikanskega sveta je bilo mesto Kartago. Krasna je bila njegova lega ob morskem zalivu, v katerem se je zrcalilo ponosno mestno zidovje. Veličastno je izgledalo v okrožju palač in templjev, obdano z rožnimi vrtovi, v senci palminih in oljkinih gajev, sloveče zaradi različnosti jezikov, verskih naziranj, sijajnih gledišč in ljudskih zabav, polno vabljivih prizorov za mladeniško srce.

V Kartagini je obiskoval Avguštin višje šole in se odlikoval v napredku, toda živel je v slabi tovarišiji in kot 18 leten dijak je prišel tja, kamor je prišlo že mnogo mladih ljudi, ki so hodili po enakih potih. Izgubil je nedolžnost in z njo tudi vero. Doma pa je bila njegova mati Monika vsa v skrbeh in solzah za pokvarjenim sinom. Spoznala je, da jo Avguštin vedno manj posluša. Ni ji ostalo drugega, nego da moli zanj in upa, da bo sin boljši, čeprav ni bilo skoraj nobenega upanja več.

Avguštin je po svojem spreobrnjenju zapisal sledeče spoznanje:

“Zelo jokajo matere, če jim umre otrok telesne smrti. Še bolj je jokala moja mati nad menoj, ker je vedela, da sem mrtev na duši. Kjerkoli je molila, povsod so bila tla mokra od njenih solza.”

Po dovršenih študijah si je Avguštin iskal zaslužka. Otvoril je v Kartagini tečaj za govornike in pisal igrokaze za gledišče. Mladi nadarjeni učenjak je zbiral okoli svoje stolice sinove najuglednejših družin. Poleg tega je vedno premišljeval, kaj bi ga zadovoljilo. Prišla mu je v roke Ciceronova knjiga z naslovom “Hortensius”. V njej je čital poziv mladini, naj išče resnico. Pa tudi najlepši Ciceronovi govori ga niso mogli iztrgati grehu. Prijel je za evangelij, toda ga kmalu odložil. Zdel se mu je preprost za učitelja retorike. Pridružil se je krivovernim manihejcem, ki so raziskovali tajnosti življenja, skušali prodreti v skrivnosti člove-

ške duše ter razjasniti boj med dobrim in hudim. Držal se jih je devet let, pa tudi pri njih ni našel, kar je iskal.

Poln dvomov je sklenil odpotovati iz Kartagine v Rim. Bil je preveč duhovit, da bi še dalje bival v mestu, kjer ni našel zadovoljnosti in kjer se je naveličal družbe med slabimi tovariši. Poleg tega je upal, da bo v Rimu bolje uporabil svoje zmožnosti in si zagotovil lepšo prihodnjost. Ne zadnji vzrok, da je zapustil Kartago, je bil pa tudi ta, ker je začela gosposka na povelje cesarja Teodozija zasledovati manihejce in resno postopati ž njimi. Zato je kot privrženec manihejskemu krivoverstvu spoznal, da je najbolje, ako se odtegne preganjanju.

Monika je šla z njim do morsklega obrežja in ga prosila, naj ne hodi tako daleč. Če pa že mora iti, naj jo vzame s seboj. Toda Avguštin se je v tisti noči skrivaj odpeljal in mater pustil samo v Kartagini. Spomin na to podlo dejanje ga je pekel vse življenje.

V Rimu je hudo obolel za mrzlico. V bolezni je kar trepetal ob misli, kako je varal mater, ki je morebiti ne bo nikoli več videl. Ko je ozdravel, je zasedel stolico zgovornosti. Bil pa je preveč Kartaginec, da bi se bil mogel privaditi Rimu. Spominjal se je velikokrat, kako hudo so delali Rimljani v punijskih vojskah z njegovimi rojaki, kako neusmiljeno so jih pognali iz Kartagine in jim podrli mesto. Videl je tudi, kako potratljivo da so Rimljani okrasili Rim na račun podjarmljenih narodov. Obiskal je Kapitol, Palatin, Pantheon, Colosseum, Pompejevo gledišče, Forum romanum in druge javne trge. Povsod se je bliščalo zlato. Na Kapitolu zlata vrata in zlati kipi bogov, na Palatinu zlate strehe, Pompejevo gledišče prepreženo z zlato ornamentiko, na rokah Rimljank kakor tudi Rimljanov zapestnice iz čistega zlata in cele vrste zlatih prstanov. Sedaj je spoznal Avguštin, kako po pravici so slavili pesniki "zlati Rim" (Roma aurata). Toda njega, velikega filozofa, ni slepilo zlato. Nasprotno mu je mrzel ta sijaj, ko si je mislil, da izhaja vse bogastvo iz oplenjenih dežel in da se drži tega bogastva tudi veliko zakladov iz njegove domovine Kartagine.

Kar je videl, mu ni dalo več obstanka v Rimu. Gnalo ga je iz rimskega Babela proti severni Italiji v Milan. Tukaj je bilo razpisano mesto za retoriko. Avguštin je vložil prošnjo za to službo in jo je tudi dobil. Postal je državni uradnik v Milanu, v drugem glavnem mestu rimske države. Saj je bila njegova učenost tako velika, da je obvladovala vse takrat znane vede.

Medtem sta dospela v Milan Avguštinova mati Monika in njegov sin Adeodat. Povabil ju je Avguštin sam, da bi mogel po

bridki ločitvi zopet bivati pri njima. pa tudi zato, ker je imel sedaj take dohodke, da so vsi trije lahko živeli brez skrbi. Kakšno veselo svidenje! Prav kakor angel varih je bila mati zopet pri svojem Avguštinu.

V Milanu je bila takrat cesarska prestolnica. Ondi je vladal pa tudi slavni škof iz visokega plemstva, prvovrstni govornik in politik — sv. Ambrož. Iz zanimanja, pa tudi iz vljudnosti do svoje matere, je hodil Avguštin poslušat Ambroževe pridige. Po Ambrožu se mu je vzbudilo zaupanje do katoliške cerkve. Avguštinova duša, trpinčena od neprestanega hrepenenja po resnici, je zasluhila v daljavi božji glas. Čudovita luč je napolnila njegovo notranjost in čutil je mir, ki ga do tedaj ni poznal. Poleg tega se je zgodilo še sledeče: Ko je bil nekega dne na vrtu, je zaslišal otročje petje, ki je ponavljalo besede: "Tolle et lege!" (Vzemi in beri!) Odprl je sv. pismo in bral na tisti strani, ki se je slučajno odprla, besede svetega Pavla v pismu Rimljanom: "Bratie! Noč je prešla, dan pa se je približal. Vrzimo tedaj od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe. Kakor po dnevu hodimo pošteno. Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti, ne v kregu in nevoščljivosti, temveč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa."

Po tolikih in tako hudih duševnih bojih, ga je zadela milost božja, tista milost, ki jo je pozneje tolikokrat proslavljial. Veliko soboto 25. aprila 387 ga je, trintrideset let starega, krstil sv. Ambrož in z njim tudi njegovega sina Adeodata. Sedaj je bil Avguštin zapisan Kristusu in njegovi Cerkvi. Presrečna Monika je dosegla, kar je leta in leta v molitvi in solzah iskala.

Sklenil je, da se z materjo in sinom vrne v Afriko. Monika je bila Avguštinove odločitve zelo vesela. Dospeli so v Ostijo, takratno veliko prometno mesto, kjer se reka Tibera izteka v morje. Tukaj pa je Monika zbolela in spregovorila ob zadnji uri Avguštinu zadnje besede:

"Sin moj, zame nima svet nobenega veselja več. Ne vem, zakaj naj še živim. Večkrat sem molila, naj bi me Bog pustil pri življenju, ker me je gnala želja, da bi te pred smrtjo še videl kristjana. Bog je mojo željo izpolnil v višji meri, kakor sem pričakovala. Pokopljite me, kjer hočete; ne bodite v skrbeh za kraj. Le eno prosim: Spominjajte se me pri oltarju."

V silni žalosti je zatisnil Avguštin oči svoji materi. On, ki ji je napravil toliko gorja, se je je spominjal vse življenje v molitvi in pozneje vsak dan pri sveti maši. Ko sta ljubi pokojnici izkazala

zadnjo čast, sta se z Adeodatom odpeljala iz Ostije čez morje v Afriko.

Tukaj je obiskal svoje rojstno mesto Tagaste. Ker mu je umrl oče in pozneje tudi 16 letni sin Adeodat, je prodal očetovo zapuščino, denar pa razdelil revežem. Obdržal si je le hišo in kar je rabil za vsakdanje potrebe. Z enakomislečimi prijatelji je ustanovil skupno samostansko življenje. Izbrali so si prostovoljno uboštvo; vse je bilo vseh po zgledu prve krščanske občine v Jeruzalemu. Samota je prijala srčnemu nagnjenju Avguštinovemu in najrajši bi bil ostal skrit za vedno.

Toda Bog ni pripustil da bi bil ta izredni mož samotaril v puščavi. Namenil ga je za svetlo luč krščanskemu svetu. Nekoč je dobil Avguština povabilo, naj pride v mesto Hippo, ki ni bilo daleč od njegovega dosedanega bivanja. V mestu in okolici je vodil krščansko čredo stari pobožni škof Valerij. Ta je posvetil Avguština v mašnika, po Valerijevi smrti pa je postal leta 396. na škofijskem sedežu njegov naslednik. Kdo bi mogel vredno opisati sedanje delovanje škofa Avguština, ki ga imenujejo največjega duha na krščanskem zapadu!

Pred njegovimi očmi se je vršila prav takrat velikanska borba. Konec starega veka, preseljevanje narodov, prihod Vandalov v Afriko, žalostne verske zmote, propad rimskega cesarstva, neuspehi pravice in zmaga hudobije: — vse se je kopičilo pred Avguštinom. Največje njegovo delo je bilo, da je znal to gibanje osvetliti z božjo lučjo.

Takoj je vstopil v boj, toda le z orožjem resnice in ljubezni.

“Bratje moji!” tako je nagovarjal vernike. “Glas vašega škofa doni na vaša ušesa. Prosi vas vse, ki ste v eni Cerkvi: Ne sramotite tistih, ki niso naši. Rajši molite zanje, da stopijo v našo družbo.”

Gojil je nado, da bo z verskimi razgovori ublažil nasprotstva in s cerkveno edinostjo privedel mir v deželo. Toda skušnje, ki jih je pri tem doživel, so bile zelo grenke. Krivoverci — in teh je bilo več vrst — niso hoteli nobenega sporazuma s katoličani. Avguština je bil prisiljen, prijeti za pero. Pisal je bogoslovne, zgodovinske, apologetične in polemiške razprave, v katerih je vedno povdarjal: “Ločitev od ljubezni, je ločitev od Kristusa.” Posebno veliko je pisal o milosti božji, ker je imel hude boje s Pelagijanci, ki so zavrgli milost božjo ter povelicevali človeško moč in svobodno voljo. Avguština je namreč sam poskusil moč milosti, ki ga je pripeljala k spreobrnjenju. Ni čuda, da so njegove “Confessiones” (Iz-

povedi) ena sama hvalnica božjega usmiljenja. Avguštinove Izpovedi so najbolj čitana knjiga. V nji je roman in dogma, govornišvo in molitev. Kdor jo dobi v roke, je ne položi več na stran, Imamo jo tudi v slovenskem jeziku! Zelo znamenita je dalje njegova knjiga "De civitate Dei" (o božji državi). Tukaj razpravlja Avgutin o boju med silami, ki so Bogu prijazne in silami, ki so Bogu sovražne. Kako lepo je označil nastanek sveta s tremi besedami: "Creatura clamat Creatorem." (Stvarstvo vpije, da je Stvarnik.)

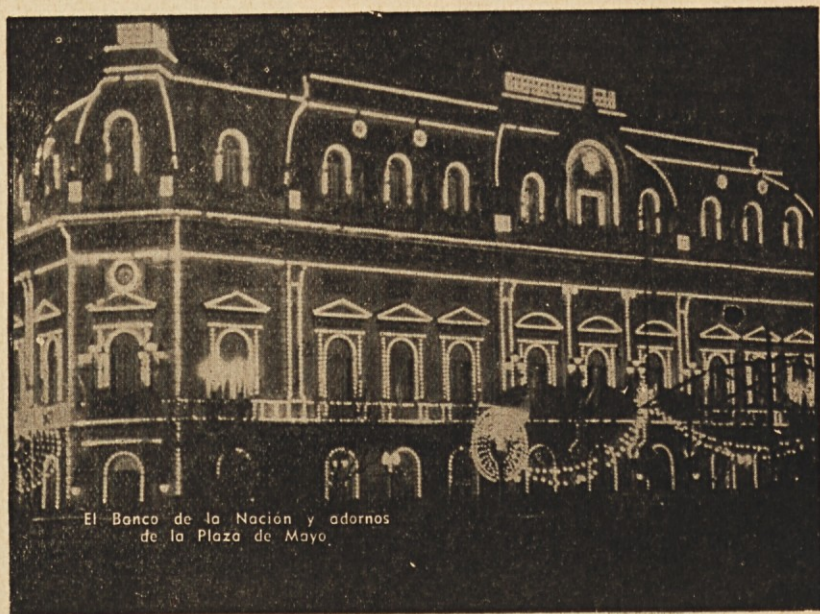
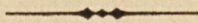
Toda kdo bi mogel našteti vse spise tega velikega Afričana! Slog je tako vzoren, da lahko tekmuje z vsakim klasikom. Zakaj ne sprejmejo odlomkov njegovih spisov tudi v latinske šole? Še Martin Luter in drugi reformatorji so ga upoštevali kot odličnega misleca in učenjaka. Saj obsega duh sv. Avguština vse, kar je visoko in globoko, nenavadno in vsakdanje, božje in človeško. On, profesor najvišjih šol v Kartagini, Rimu in Milanu, je prav po domače poučeval sužnje in delavce, kmete in mornarje, vsem enako dober, do vseh enako ljubezniv.

Leta 429. so vdrli divji Vandali v cvetoče afrikanske pokrajine. Rimsko cesarstvo in vse, kar je bilo ponos in up Avguštinov, se je treslo pred njimi. Verska edinost, ki jo je Avgustin gradil z velikim trudom, je bila uničena. Toda kljub vsem prevaram ga je tolažilo prepričanje, da je Cerkev nepremagljiva, naj jo napadajo Vandali, Goti ali cel roj drugih sovražnikov. Rekel je z zaupanjem: "Non tollit Gothus, quod custodit Christus." (Got ne more uropati tega, kar varuje Kristus.) V čast Vandalom pa moramo pripoznati, da so čeprav divjaške narave in arijanske vere, prizanesli Avguštinovi bogati knjižnici in sicer samo zato, ker so Avguština zelo spoštovali. Kakšna škoda, če bi bili požgali njegove spise!

Tisto noč, ko so Vandali oblegali škofijsko mesto Hippo, je Avgustin umiral. Prijatelji so stopili k njegovi smrtni postelji. Prosil jih je, naj ga pustijo samega z Bogom. Molil je: "Miserere mei, Deus." (Usmili se me, Gospod.) Zunaj je padal svet v razvaline, v tihi sobici pa se je podrl veliki svetilnik cerkve božje, odhitela je duša k svojemu Stvarniku. To je bilo 28. avgusta 430. Avguštinovo telo počiva v mestu Hippo (sedaj Bone) na obrežju Sredozemskega morja v severni Afriki. Francoski škofje so mu postavili lep spomenik. V najnovejšem času pa je bila zgrajena nad Avguštinovim grobom krasna bazilika. Sedanji papež Pij XI. je poslal vesoljnemu svetu zgovorno slavilno okrožnico "Ad salutem humani generis", ki se spominja 1500 letnice Avguštinove smrti in slavi njegove izredne zasluge za katoliško Cerkev.

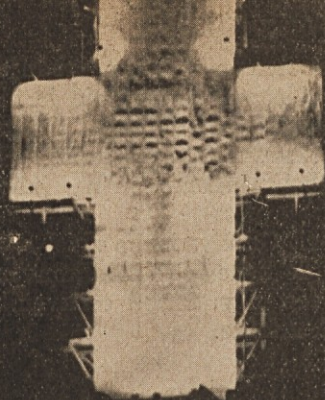
Po telesu je bil Avguštin neznaten in slaboten, srednje velike, suhe postave in bledega obraza. Njegovo govorjenje je bilo ljudsko, včasih je govoril tudi v narečju. Vedenja je bil finega in odkritega značaja. Dopolnil je 75 let, škofijo pa je vladal 34 let. Cerkevni pisatelji pravijo, da je najbolj ljudomili in najljubeznivejši izmed svetnikov.

V resnici pa Avguštin ni umrl. On živi in bo živel s Cerkvijo skozi vsa stoletja. Z njo bo stopal do konca ta veliki konvertit, globoki mislec, razsvetljeni bogoslovec, prvi izmed cerkvenih učencov, mož božji in največji svetnik Afrike.

El Banco de la Nación y adornos de la Plaza de Mayo.

Narodna banka za časa kongresnih slovesnosti.

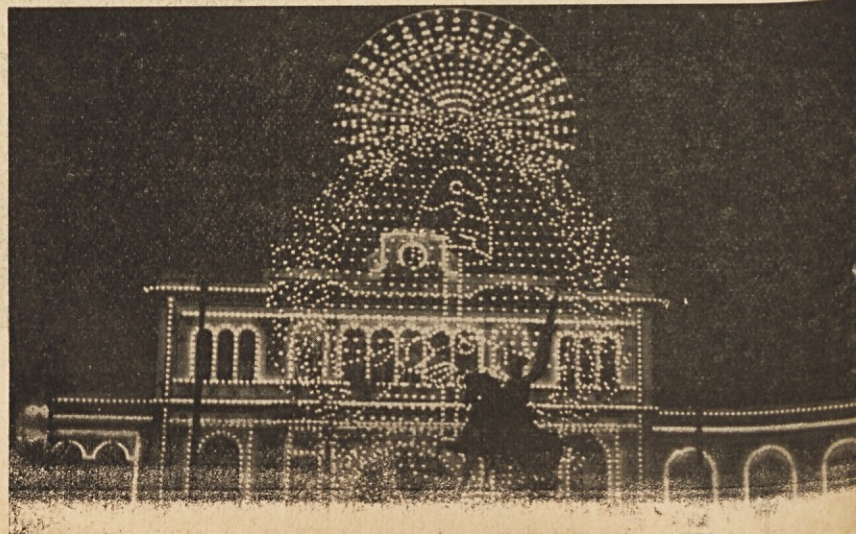
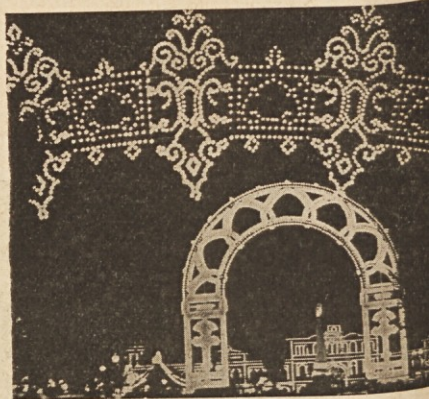

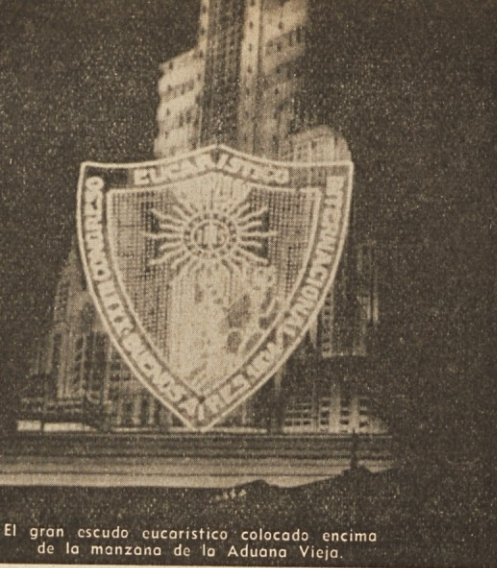
La Cruz luminosa colocada al frente del edificio Cavanagh.

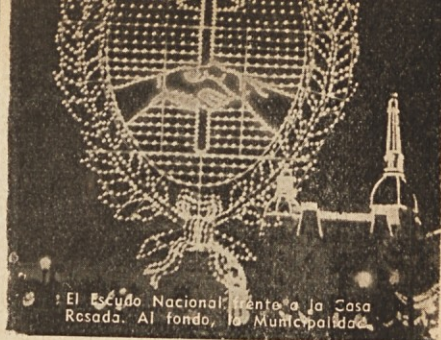
El escudo pontificio frente a la residencia de Mons. Pacelli.

Nekatere slike iz čarobne buenosajreške večerne razsvetljave za časa velikega mednarodnega evharističnega kongresa v Buenos Airesu, po svoji veličini in udeležbi morda najznamenitejšega in najbolj posrečenega slavlja, kar jih je bilo doslej praznovanih na svetu. Kateri so videli obilo sveta pravijo, da se ne more nobeno mesto ponášati z lepšo razsvetljavo. Da dobimo o njeni veličini majhno predstavo, naj spomnimo, da je bil prirejen na primer zgornji križ vrh najvišjega še ne povsem dograjenega nebotičnika in je šel preko osemnajstih nadstropij!

El gran escudo eucarístico colocado encima de la manzana de la Aduana Vieja.

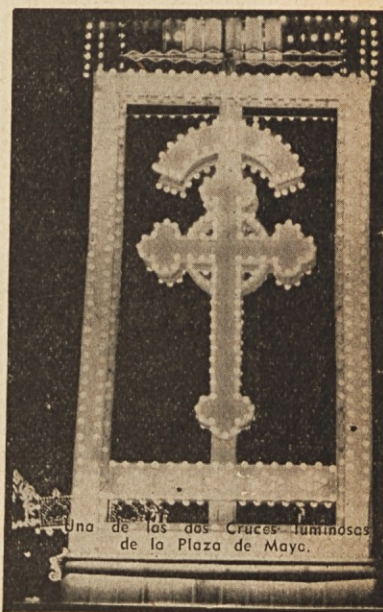

El Escudo Nacional frente a la Casa Rosada. Al fondo, la Municipalidad.

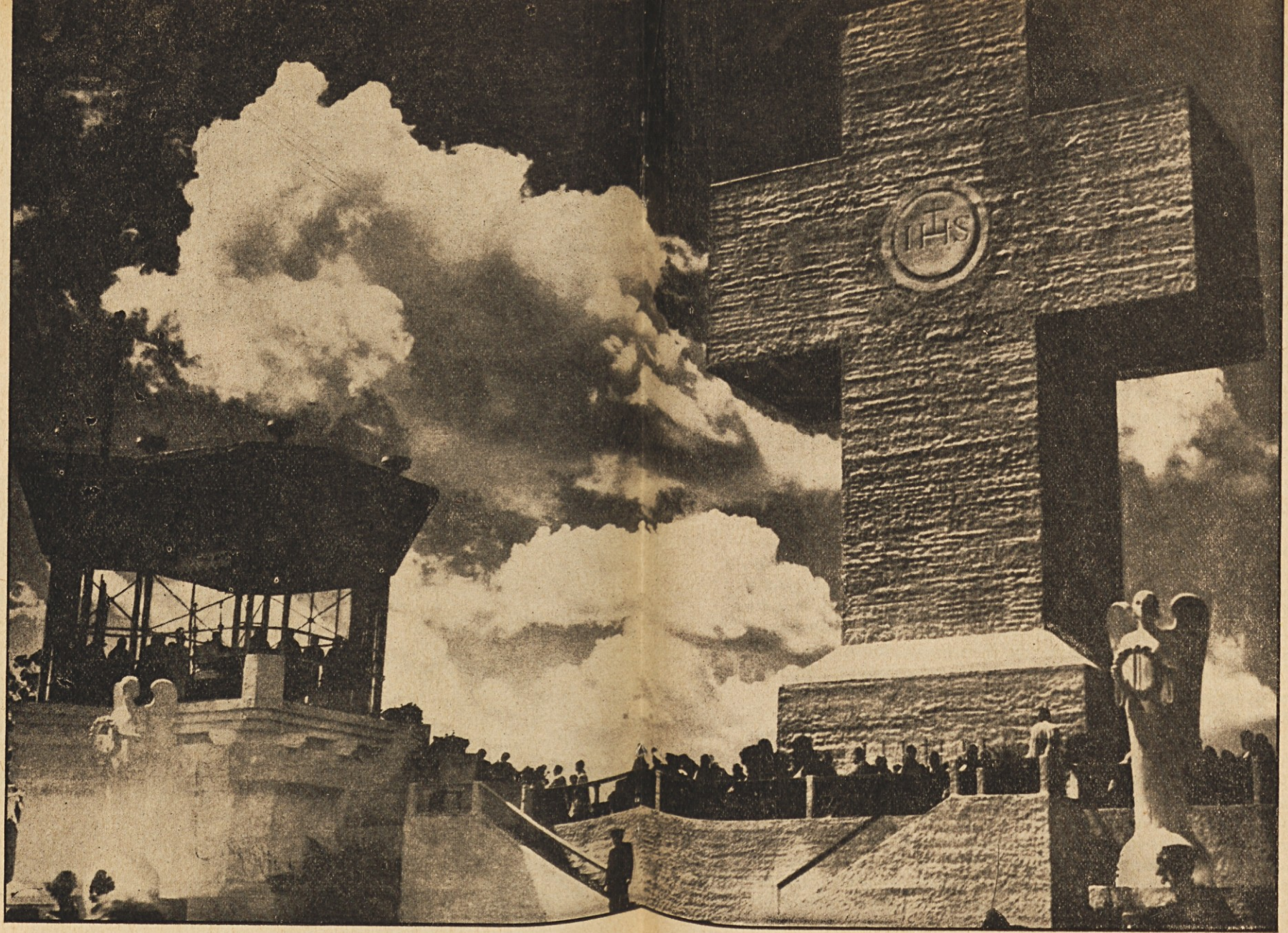
Naslednja dvojna stran: Ogromni križ na križišču avenij Alvear in Sarmiento, v parku Palermo, zbirališče milijonskih množic iz Buenos Airesa, Argentine in vsega sveta. Levo: Stekleni paviljon z na vse strani vidnim glavnim oltarjem in govorniškimi tribunami iz katerih se je za časa mednarodnega evharističnega kongresa glasila tudi slovenska beseda, ki je ni dolej še nikoli toliko ljudstva.

El edificio de la Diagonal Nueva y Esmeralda.

Una de los dos Cruces luminosas de la Plaza de Mayo.

OGNJENA ZEMLJA

(Nadaljevanje in konec)

Piramidni šotor, pokrit z guanakovo kožo, v katerem tli noč in dan ogenj, je bil in je Indijančev dom. Zaradi nomadskega življenja si Indijanec ni iskal večje udobnosti. Lovsko življenje moškega je družini dostavljalo vsakdanjo hrano, medtem ko se je ženska ukvarjala z družino in čuvala šotor. Pri preseljevanju je morala tudi prenašati šotor. Guanakova koža tvori glavno Indijančevo obleko, ki si jo ovije okrog telesa. Ženina šivalna spretnost je prav znatna. Vsakdo bi si mislil, da nosijo dlako guanakove kože navznotraj, zaradi mrzlega podnebja. Nikakor. Njihova navada in modrost se sklicuje na to, da jo nosi sam guanako na zunaj, kar da je gotovo najboljše.

Avutarda, ptica, jim nudi hrano. Ker živi v večjih gručah, jih ulove na svojevrsten način: v temni noči, jih obkoliijo oboroženi s palicami in bakljami iz suhe trave. Vihteč goreče baklje in mahajoč z njimi po zraku omamijo in upehajo prestrašene ptice, nato pa jih s palicami pobijejo.

Indijanci Onas se ukvarjajo tudi z ribarjenjem, čeprav ne znajo plavati, in ne premorejo niti čolnov iz drevesne skorje kot sosedni Alakalufi. Priroda jim nudi "blagoslovljen" ribolov brez mrež in brez posebnega truda. Vsa obal je namreč za časa morske oseke — plima in oseka sta v teh krajih zelo močni — posejana s plitvimi jezerci polnimi slastnih rib. Med oseko, ko je voda zelo plitva, je dostop do teh jezere prav lahak, ribarjenje pa še lažje in enostavnejše.

Meso, ribe in ptičja jajca, tvorijo poleg sočivja in gob indijansko vsakdanjo hrano. Kuhinjska umetnost uspeva brez lonca in mize; glavna kuha in peka se opravi kar na žerjavici. Studenčnica, ki se nahaja blizu, pa nudi sladek požirek žejnemu grlu.

Žal, da se je s kolonizatorji razpasel med Indijanci alkoholizem, ki ima usodne posledice.

Indijanec iz Ognjene zemlje ne more shajati brez loka, ki je čez poldrug meter dolg. Konica pšice je iz ribje kosti ali pa iz skrbno izdelanega kamna. Tudi prača mu služi kot napadalno orožje s katerim meče kamenje. Boleadora se zove okrogel kamen prive-

zañ na okrog 60 cm dolgo jermenasto vrstico katero s kamnom vred mečejo v velike daljave. Vrvica ima lahko po več kamnov, da se lažje zaplete živali med noge. Boleadoro rabijo še danes celo po estancijah kadar nameravajo uloviti kako govedo sredi polja. Arpon je sulica s 30 cm dolgo konico iz ribje hrbtnice, ki je nasekana v obliki žage; sulica je privezana na čez 15 metrov dolgo usnjeno vrv. Gotova smrt je usojena tudi veliki ribi, v katero je mojstrska Indijančeva roka pognala tak arpon.

Videli smo dosedaj glavno orožje ki je rabi Indijaneec. Preostaja samo par besed o njegovih razvedrilih in igrah.

Priljubljen indijanski šport je streljanje z lokom, v čemer se Indijaneec mojstrsko odlikuje. Žoga zanima staro in mlado. Narejena je iz suhih zelišč. Visoko v krogu si jo podajajo drug drugemu. Komur pade po nerodnosti na tla, se vsa družba veselo smeje. Boksanje, oziroma metanje in prerivanje, in tek v daljavo, sta bili vedno priljubljeni indijanski razvedrili.

Legende o ljudožreih iz Ognjene zemlje so raztrosili potniki, ki niso imeli nobenih stikov z Indijanci. Ko so se naselili med njimi misijonarji, so se te zgodbee brž skazale za neresnične. Res pa se je Indijaneec, navajen na svobodno življenje, kakor je pač mogel upiral zatiralecu, ki mu je grabil zemljo in stregel po njegovi svobodi, ker mu je bil napoti. Misijonarje so njihova srca nasprotno vzljubila in jim pravijo običajno "dobri oče".

Najprej so prišli na Ognjeno zemljo angleški protestantski misijonarji, ki so ustanovili svoje misijonsko središče med plemenom Jagan na južnem delu Ognjene zemlje. Prišli so iz sosednjih Falklandskih otokov. Okoli 500 Indijancev so si pridobili in misijon je začel procvitati. Toda na enkrat se je pojavila smrtonosna kuga, ki je ugrabila skoro vse protestantske vernike. Kar jih je ostalo, so se razpršili na vse strani in se le redko vračali na "jagansko pokopališče", kakor pravijo od tedaj svoječasnemu protestantskemu misijonu, da bi zamenjavali kože z drugimi potrebščinami. To misijonsko središče se je moralo preseliti pozneje na neki otok blizu Ushuaje.

Pionirji katoliškega misijonskega dela na Ognjeni zemlji so bili Salezijanci, ki jih je poslal v te daljne južne kraje sam Don Bosko pod vodstvom zaslužnega monseñora Fagnano, ki se je naselil najprej v Punta Arenas, čez eno leto pa je že mahnil na 50 km oddaljeni otok Dawson, ki je bil skoro popolnoma porasel z nedostopnim gozdom. Sčasoma je organiziral dve redukciji s hišicami za Indijancee Alakalufe katerih je bilo največ. Ti dve točki sta

bili središči kulturnega dela med Indijanci. Žal, da so morali misijonarji leta 1911. po 24 letnem plodonosnem delovanju in mnogih žrtvah zapustiti ta "raj", ker je čilenska vlada dala ves otok v zakup neki družbi za izkoriščevanje lesa. Misijon se je preselil zato na Ognjeno zemljo v Rio Grande.

O kulturnem delu misijonarjev priča muzej, ki se nahaja v zavodu Don Bosko v Magallanes — Punta Arenas. Že pri vходу vzbujajo pozornost umetniško izdelane stenske fotografije s panoramami Ognjene zemlje. Te slike je posnel večinoma gospod De Agostini, ki je večkrat prepotoval vse južno otočje in nam zapustil med drugim tudi lep film o Ognjeni zemlji, o Indijancih in njihovih navadah.

Poleg orožja in vsakovrstnega vsakdanjega indijanskega orodja je posebno zanimiva izložba indijanskih ženskih ročnih del. Ne morem naštevati čolnov, nagačenih živali, ptic in rib ali omenjati izkoptin starega indijanskega orodja in orožja. Posebno pozornost vzbuja pri naravoslovcih konjska koža z rjavo volno.

Muzej je glavna točka, ki si jo ogledajo turisti, ki se ustavijo v Magallanes — Punta Arenas. Spominjam se izletnikov iz Severne Amerike z mogočnim parnikom "City of Angeles"; živo mi je pred očmi poset parnika "Monte Cervantes" z argentinskimi izletniki, ki se je tragično potopil ob izhodu iz Ushuaje. Ne bom našteval ostalih. Vsako leto se vrše turistične ekskurzije po ognjenozemeljskih kanalih in sicer navadno meseca februarja, ko je ognjenozemeljska narava res prelestna.

ALBUM EVHARISTIČNEGA KONGRESA

Najpopolnejši album s tristo slikami iz evharističnega kongresa bo izdal v nedeljo dne 11. novembra veliki buenosajreški katoliški dnevnik **EL PUEBLO**. 48. ameriških strani. Brez oglasov. Bakrotisk. \$ 0.50. Naročite si po en izvod zase in za svoje prijatelje v upravi dnevnika **EL PUEBLO**, Piedras 567. Hkrati z naročilom je treba poslati tudi odgovarjajočo naročnino. Lahko v znamkah. Naročite ga predno izide. Samo tako ste lahko gotovi, da ga boste res dobili!

BUENOS AIRES CATOLICO

Cerkveno-verski priročnik z vsemi potrebnimi podatki je izšel v tretji izdaji. Omenjena je tudi dušno-pastirska služba tujih kolonij, in so posvečene po štiri strani tudi Slovincem in Hrvatom, po dve v španskem in po dve v slovenskem oziroma hrvaškem jeziku.

\$ 2.—

**ADMINISTRACION DE
"EL PUEBLO"
PIEDRAS 567**

CERKVENI KOLEDAR

4. november — dvajset četrta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe po navadi: ob desetih dopoldne sveta maša in ob štirih popoldne šmarnice.

5. november — ponedeljek — spomin svetih staršev Janeza Krstnika, Caharija in Elizabete.

6. november — torek — spomin svetega puščavnika Leonarda.

7. november — sredo — spomin svetega Vilibrorda, apostola Nizozemske, Luksemburga in Danske.

8. november — četrtek — spomin svetega Klavdija in tovarišev mučencev.

9. november — petek — spomin posvečenja prve javne krščanske cerkve posvečene božjemu Odrešeniku.

10. novembere — sobota — spomin svetega spoznavalca Andreja Avelinskega.

11. november — dvajset peta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe po navadi.

12. november — ponedeljek — spomin svetih poljskih puščavnikov in mučencev Benedikta, Janeza, Mateja, Izaka in Kristjana.

13. november — torek — spomin mladega in svetega poljskega jezuita Stanislava Kostka.

14. november — sredo — spomin svetega Jozafata Kunčevića, Rusa, velikega borilca za zedinjenje vzhodne in zapadne Cerkve.

15. november — četrtek — spomin svetega Leopolda, avstrijskega mejnega grofa.

16. november — petek — spomin svetega opata Otmarja.

17. november — sobota — spomin slavnega škofa Gregorija, imenovanega čudodelnik.

18. november — dvajset šesta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu po navadi.

BERILO 24. POBINKOŠTNE NEDELJE

Rim, 13, 8-10.

Bratje!

Nikomur ničesar ne dolgujete, razen da se med seboj ljubite. Kdor namreč bližnjega ljubi, je postavo spolnil. Zakaaj to: "Ne prešustvuj, ne ubijaj, ne kradi, ne poželi", in če je kaka druga zapoved, je obseženo v tej besedi: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe". Ljubezen bližnjemu ne dela hudega. Spolnitev postave je torej ljubezen.

Ljubezen bližnjemu ne dela hudega.

BERILO 25. POBINKOŠTNE NEDELJE

Kol 3, 12-17.

Bratje!

Oblecite si kakor izvoljenci božji, sveti in ljubljani, pristrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, milobo, potrpežljivost;

prenašajte drug drugega in si odpuščajte, če ima kdo nad kom kaj grajati;

kakor je Gospod Vam odpustil, tako tudi Vi;

na vse to pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti.

In mir Kristusov naj kraljuje v Vaših srcih, h kateremu ste tudi poklicani v enem (skrivnostnem) telesu (Kristusovem); in hvaležni bodite.

Beseda Kristusa naj v obilju prebiva med vami;

v vsej modrosti drug drugega poučujte ter opominjajte, in s psalmi, slavospevi in duhovnimi pesmimi hvaležno prepevajte Bogu v svojih srcih.

In vse, kar delate, v besedi ali dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa in po njem zahvaljujte Boga in Očeta.

Kolikor bolj so si nas zgornje čednosti osvojile, toliko bolj smo resnično krščanski.

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Ko je bil Jezus krščen in se je postil štirideset dni in noči, je začel učiti. Učil je v Sveti deželi. Hodil je iz kraja v kraj, iz vasi v vasi, iz mesta v mesto in kamor je prišel, je pridigoval. Učil je, kaj moramo storiti, da bomo prišli v nebesa.

Jezusa je vsakdo smel priti poslušati, stari in mladi, učeni in preprosti. Učil je javno: po hišah in pod milim nebom.

Jezus je pa ljudem tudi dobrote skazoval: žalostne je tolažil, bolnike je ozdravil, grešnikom je odpustil grehe.

Ljudje so Jezusa radi poslušali. Mnogo jih je verovalo, kar je Jezus učil, in so hodili z njim. Tem pravimo Jezusovi učenci.

Izmed učencev si je Jezus izvolil dvanajst apostolov.

Koliko let je imel Jezus, ko je začel javno učiti?

Ko je Jezus začel javno učiti, je imel trideset let.

Kaj je Jezus učil?

Jezus je učil, kako moramo živeti, da bomo prišli v nebesa.

ČERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega zakona sta sklenila Ljudmila Vodopivec in Adolf Karnovšek, pred pričama Vinkom Vodopivec in Albinom Suštaršič. Želimo jima vse najboljše!

Zakrament svetega zakona sta sklenila Adela Černe in Miroslav Rudež, pred pričama Marijo Šonc-Zlobec in Jožefom Birsa. Vse najboljše!

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marija Renčelj in Ludovik Masič, pred pričama Franciško Filipčič-Kralj in Metodom Kralj. Vse najboljše!

Zakrament svetega zakona sta sklenila Rafaela Kavčič in Alojz Križman pred pričama Marijo Rehar-Kerševan in Karlom Kerševan. Vse najboljše!

Zakrament svetega zakona sta sklenila Amalija Hvala in Mihael Drandič, pred pričama Alojzijem Hvala in Antonom Matokanec. Vse najboljše!

Zakrament svetega krsta je prejel Anton Robert Gabrijelčič, kateremu sta botrovala Mercedes Mumia in Alojz Gabrijelčič in kateremu želimo vse najboljše!

Učiteljica Krista Hafner, Jesenice na Gorenjskem:

Ubogi čevljarček

(Pravljica)

Živel je čevljarček, ki je imel ženo in petorico otrok. Pridno je delal, ljudje so ga imeli radi in dokler so bili časi dobri, se je njemu in njegovim dobro godilo. Toda prišla je slaba letina, suša je vzela polovico pridelkov, toča je pobila polja in kar je še ostalo zelenega, je jeseni odnesla voda. Ljudje so zdihovali in tarnali, kriza, ta strašna kriza, ki prinaša le solze in jok in stok, je zajela vas. Nikomur ni prizanesla, tudi nad našega čevljarčka se je spravila in mu zavila vrat. Ljudje prvo leto niso ničesar pridelali in tudi drugo leto ni bilo nič boljše. Ničesar niso imeli prodati in ker niso imeli denarja za nove čevlje, so hodili bosí. Čevljarček je ostal brez dela pa tudi brez jela. Kriza mu je potisnila beraško palico v roko.

Njegova žena Barbka je bila nepotrpežljiva ženska. Kadar se je čevljarček v teh hudih časih vračal na večer ves truden in zbit s svojega težkega pota, ga je vselej že čakala na pragu pred domačo hišico in ga že iz dalje zmerjala, da ni ničesar prinesel, da je ves dan lenobo pasel in da ona s temi bednimi skorjicami kruha ne more preživeti vse družinice. Hudo je bilo možu vsakokrat, kadar ga je žena zmerjala; grenka mu je bila beraška palica, dvakrat grenke pa so bile besede, s katerimi ga je pitala jeznorita žena njegova. Smilili so se mu otroci, ki so se lačni pojali po vasi; daleč naokoli ga je vodila pot, da bi jim priprosil vsak-

danjega kruha, toda vsak večer, kadar se je vračal domov in je zagledal ženo vso divjo in besno na domačem pragu, si je želel, da bi bil še bogve kako daleč od domače hiše v tuji vasi in tuji hiši, kjer so ga ljudje sicer tudi zmerjali, ko so mu dajali revno miloščino; toda so bili to vendarle tuji ljudje in je bila hiša, v kateri je prosil tuja hiša. Kadar je beseda domačega človeka grenka, je dvakrat grenka.

Časi so postajali težji in čim dalje je trajala kriza tem manj radodarni so bili ljudje. Vedno manjša so postajala darila, ki jih je na večer nosil ubogi čevljarček svoji jezni ženki Barbki domov.

Nekega dne ga je beraška pot pripeljala daleč v tujo vas. Ljudje tam so bili trdi in ves dan ni dobil niti najmanjšega daru. Ves obupan se je proti večeru vračal domov. V duhu je že videl pred seboj domači prag in na njem jezno Barbko in sestradane otroke, ki so ga milo prosili kruha. Bridka solza se mu je prikradla na ovelo lice.

Zunaj vasi je srečal moža. Dolgo belo brado je imel in prijazno je gledal. Čevljarček se mu je pohlevno odkril in ga v imenu božjem prosil vbogajme. Saj ni upal, da bo kaj dobil. Toda poskusil je vseeno. Ni si hotel očitati, da je zamudil le katero priliko, da preskrbi jesti svoji družinici. Mož je segel v žep, privlekel iz njega stisnjeno pest in jo položil čevljarčku v nastavljeno dlan. Ta je pogledal, kaj je dobil, pa žalostno povесil glavo.

“Ljubi mož”, je rekel, “dali veste, kaj ste mi dali? Eno samo fižolovo zrnce. Moj Bog, in doma imam petero dece in ženo Barbko. Kaj bomo vsi z enim samim fižolčkom?”

“Ti le nič ne skrbi”, mu je odgovoril mož. “Stori, kakor ti bom rekel, pa boš videl, da bo vse dobro. Ko prideš zvečer domov, vsadi fižol, ki sem ti ga dal, v zemljo pred vežnimi vrati. Boš videl, kaj bo potem. Samo ubogaj me, pa bo vse dobro.”

Ko je mož to izgovoril, je odšel in še preden se mu je čevljarček mogel zahvaliti, ga ze ni bilo nikoder več.

Čevljarček se je žalosten vračal domov. Ves je trepetal, kaj poreče huda Barbaka, ko se s prazno malho prikaže pred domačo hišo. Eno samo fižolovo zrnce je naprosil ves ljubi dan. Moj Bog, kaj naj z enim fižolovim zrnцем počne? Spravil ga je v žep in se napatil po cesti dalje.

Na domačem pragu ga je čakala Barbka. Že zdaleč je videla, da nosi prazno malho. Stisnila je pesti in kričala nad njim: “Lenoba grda, že zopet pride prazen domov. Ali misliš, da bomo mi jedli suh zrak? Kdaj si še slišal, da so od tega mogli ljudi živeti?”

Ali se ti ne smilijo ubogi otročički, ki bodo lakote pomrli. Revčki ubogi, ki imajo takega brezsrčnega očeta!"

Kričala je in zmerjala, da se je zbirala vsa vas pred revno bajtico. Čevljarček se je obupan sesedel na klop v kotu in si zakril obraz z rokami. Pokazal je ženi fižolček, ki mu ga je dal mož s sivo brado, Barbka pa se je zasmejala in vila roke: "No, saj res, prav zares je znorel moj mož. Zdaj misli, da bomo od enega samega filoža vsi siti, kar nas je. O, revna jaz ki imam takega moža".

Čevljarček je šel pred hišo in se vsedel na klopico pred večnim pragom. Lačen je bil, truden in obupan. Vzel je iz žepa fižolovo zrnce in se zmislil starčkovih besedi. Skopal je v zemljo jamico in vanjo zagrebel fižolček. Nato se je odpravil spat.

Drugega dne se je zbudil že ob svitanju dneva. Pogledal je skozi okno, pa se začudil. Okno je bilo zagrnjeno z gostim zelenjem. Hitro je skočil pokonec si nataknil hlače in stekel pred vrata. Čudo božje, ali je imel kaj gledati! Pred hišnim pragom se je dvigala v zrak mogočna preklja in okoli nje se je bohotno ovijala košata zelena fižolova rastlina. Kar šibila se je težkih strokov in zdelo se je, da sega prav v nebo. Čevljarček je nor samega veselja stekel nazaj v hišo in zbudil Barbko. "Hitro, hitro", je kričal, "ne veš kakšno čudo se je zgodilo. Moj fižolček..."

"No, seveda, tvoj fižolček", je jezno godrnjala Barbka in si mela zaspane oči. "Ali še vedno noriš?"

Pa vendar se je obrnila v postelji in pogledala skozi okno. In tedaj kakor bi trenil je skočila iz postelje in si ogrnila krilo. Zdaj je tudi ona stekla iz hiše kakor preje čevljarček. Z odprtimi ustmi je obstala pred čudovito fižolovo rastlino, nato pa se je spravila nad polne stroke in jih začela nabirati. Kar mimogrede jih je imela poln predpasnik. Sresla jih je v lonec in pristavila k ognju.

Ljudje iz vasi so hitro opazili čudovito rastlino pred čevljarčkovno hišo. Vsa vas se je zbrala pred revno bajtico, gledala in se čudila. Reveži, tisti, ki jih je tudi mučila strašna kriza, so prosili, če si smejo natrgati perišče fižola z bogate rastline. Barbka pa je jezno zamahnila z roko in rekla: "Ne! To je samo za nas!"

Od tega dne je lakota izginila iz čevljarjeve bajtice. Fižolova rastlina je bohotno rastla pred malo hišico in bogato rodila. Barbka je dan za dnem kuhala redilno jed in strokov ni nikoli zmanjkalo. Danes so jedli zabeljen fižol, jutri v solati, enkrat so ga jedli v stročju, drugič so zrnje izluščili, vedno je bilo kaj spremembe.

No, pa seveda, saj veste, kako je. Naj je jed še tako dobra,

če vedno le ena in ista, se je človek končno naveliča. Tudi Barbka se je naveličala samega fižola.

“Saj nič ne rečem”, je rekla možu, “fižol je že dobra jed, toda dan za dnem žvečiti samo eno stvar! Tvoj mož bi bil vendar lahko preskrbel za kako spremembo. In pa zdaj, saj vidiš, da so stroki že dozoreli. Nič več ni okusnega fižola v strojču, ki smo ga tako radi imeli. Daj, splezaj po preklji nekoliko više, morda boš še kaj zelenih strokov našel”.

Čevljarček je ubogal, kakor mu je rekla Barbka in splezal po preklji navzgor. Dosegel je streho, plezal še više in tam gori je res našel lepe zelene stroke. Natrgal jih je poln predpasnik in se vesel vrnil v hišo. Barbka je bila zadovoljna in tistega dne ni več godrnjala.

Drugega jutra pa mu je zopet rekla: “Včerajšnji fižol je pošel, moral boš po novega. Le visoko splezaj, pa glej, da se hitro vrneš. Vodo v loncu sem že pristavila.

Čevljarček se je spravil na prekljo, plezal po njej kvišku in tako lepo se mu je zdelo plezanje, da ni hotel nehati. Rad bi bil vedel, kako visoko sega preklja. Hotel je priti prav do vrha. Plezal je in plezal, pa preklja ni imela konca. Že se mu je zdelo, da mora priti prav v nebo. In res, ko se je še dvakrat pognal kvišku, so se razgrnili oblaki in odprlo se je samo nebo. Gori v odprtini pa je sedel na svetlem oblaku star mož s sivo brado. Čevljarček ga je pogledal in se razveselil. Saj to je bil vendar njegov mož, mož s fižolovim zrnjem. Ponižno se je odkril in uljudno pozdravil. Mož pa, bil je sam sveti Peter, mu je prijazno pokimal in rekel:

“No, čevljarček, kako je kaj?”

“Prav lepo se zahvalim. Ljubi mož”, je odgovoril čevljarček. “Prav dobro nam je zdaj in Bog povrni za tisti fižolček. Nikoli več nismo bili lačni od tistega dne. Samo ženo imam. Barbka ji je ime, saj je dobra ženica, čeprav me večkrat zmerja, in ona pravi, da bi rada kaj spremembe v jedi. Vedno samo fižol in fižol, tako pravi, saj veste no, jaz pa pravim, da je fižol prav dobra jed. Sem mi slim, če bi vi ljubi mož...”

“Že vem,” mu je kratko odsekal besedo sveti Peter. “Kaj pa z drugimi reveži v vasi? Ali ste jim dali kaj od vašega izobilja?”

Čevljarček se je ustrašil teh besed, tako strašno se je ustrašil, da bi bil samega strahu skoraj s preklje padel.

(Nadaljevanje)

NAŠI POUČNI IZLETI

Naš prihodnji poučni izlet obeta, da bo posebno zanimiv. V četrtek dne 8. novembra bomo obiskali namreč eno največjih, najpopolnejših in najmodernejših založništev in tiskarn sveta, Atlántido.

Kakor je znano, izdaja založba Atlántida med drugim zlasti tele revije: Atlántido, El Gráfico, Billiken, Para Ti, Tipperary, La Chacra, El Golfer Argentino, Cinegraf in Marilú. Nekatere teh vsestransko odličnih in sijajno opremljenih revij izhajajo v po več stotisoč izvodih, večinoma tedensko.

Ustanovitelj, glavni ravnatelj in lastnik založbe in tiskarne Atlántida je znameniti argentinski časnikar in pisatelj gospod Konstancij C. Vigil,

vzglede pridnosti, vstrajnosti, podjetnosti, in seveda tudi zmožnosti, ki je podobno skromno začel svojo današnjo ogromno založbo, kakor smo bili mi začeli našo revijico Duhovno življenje, in tudi njegovi poti do končnega velikega uspeha nikakor ni manjkalo ovir in težav.

O Vigilovih izrednih zmožnostih in talentih se mi zdi, da posebno glasno govori velika knjiga El Erial, "Oplaz", neobdelani kos zemlje, ki ga je gospod Vigil tako čudovito lepo obdelal. Ko smo te dni v prijateljski družbi skupno in glasno brali to svojevrstno argentinsko knjigo, se njenim nenavadno globokim mislim nismo mogli dovolj načuditi in smo jih resnično uživali.

Nekaj prav posebnega so znane Vigilove otroške povestice, tako preproste, pa hkrati tako globoke, da morajo pustiti neizbrisne sledove v sleherni otroški duši, pa tudi v duši odraslega.

Vigil je tako odličen pacifist, nasprotnik vojske, zagovornik miru med narodi, da ga mnogi južnoameriški parlamenti in pisateljska in druga društva predlagajo za Nobelovo mirovno nagrado, ki mu bo po vsej priliki tudi podeljena.

Za nas slovenske izseljence je posebno vesela in pomembna vest, da si je pridobil naš list pravico prevajanja vseh Vigilovih del na slovenski jezik, da se bomo te naše pravice poslužili že v najkrajšem času, in bomo posvetili prav posebno pozornost ljubkim otroškim povesticam.

Naš izlet bo posvečen torej v glavnem velikim uspehom tega slavnega argentinskega moža.

Zbirališče: v četrtek dne 8. novembra ob treh manj četr pred palačo založbe Atlántida, Méjico y Azopardo.

Kateri se želijo izleta udeležiti prosimo, naj se javijo do torka, dne 6. novembra na naše uredništvo Avalos 250, telefon 59 Paternal 3919.

Prijateljem našega lista

Ker je združeno izdajanje izseljenskega lista z velikimi stroški, vljudno prosimo, da nam naši cenjeni naročniki čimprej nakažejo malenkostno naročnino na katerega izmed načinov, ki so razloženi na naših ovojnih straneh. Če jim je list všeč, prosimo, naj ga tudi priporočijo svojim prijateljem in znancem. Čim več nas bo, toliko večji, lepši in zanimivejši bo lahko naš list, o katerem vsak lahko razume, da ni preračunan na dobiček, ampak hoče biti v resnično korist slovenskih izseljencev.

Vsako najmanjšo nerednost, bodisi, da bi kaka številka izostala ali prišla prekasno, to je v mestu Buenos Aires pozneje kakor v nedeljo zjutraj, naj javijo upravi, da posreduje na glavni pošti.

Spominjamo, da nam je vrnila pošta že celo nekaj plačanih listov. Ne moremo torej dovolj priporočati točnih naslovov.

Kdor se je preselil, naj nam, prosimo, nemudoma javi svoj stari in svoj novi naslov in razločno pove, na kateri novi naslov da naj mu list nadalje pošiljamo.

Kateri nam vsled brezposelnosti ali iz katerega drugega vzroka lista ne morejo takoj plačati, naj nam sporoče, da jih z naročnino počakamo. V izjemnih slučajih jim bomo plačali naročnino, ali vsaj del naročnine iz našega tiskovnega sklada, ki ga našim premožnejšim prijateljem močno priporočamo. Vsek kdor bi želel, da se mu prizna naročnina iz tiskovnega sklada, treba da točno opiše svoj gospodarski položaj. Za enkrat je mogoče iz tiskovnega sklada plačati naročnino samo nekaterim bolnicam in šolam.

Povdarjamo, da se bo naš list zlasti vsebinsko še vedno izpopolnjeval. Samo v današnji številki moremo sporočiti našim cenjenim čitateljem in čitateljem, troje veselih novic:

Odlični slovenski pisatelj dr. Debevec ne bo samo naš stalen sotrudnik, ampak tudi nekak naš ljubljanski sourednik.

Na drugem mestu sporočamo, da nam je dal svetovno znani in za Nobelovo nagrado predlagalni argentinski pisatelj gospod Vigil pravico za prevajanje katerihkoli njegovih številnih spisov v slovenščino, in se bomo te pravice čimprej tudi poslužili.

Ravno tako je postal naš stalen sotrudnik dobro znani goriški rojak, mladi profesor in pisatelj gospod Rado Bednařik, ki nam v svojem zadnjem pismu dobesedno piše: "...Vam pošiljam za sedaj pričetek spisa "Naši trgi", za kar sem imel gradivo že bolj pri roki. Za Vipavo bodo sledili še: Bovec, Komen, Cerknjo, Ajdovščina, Kobarid, Sv. Lucija, Ilirska Bistrica, Sežana, Senožeče". Vseh profesorjevih in naših načrtov za enkrat še ne smemo objaviti. Samo toliko naj omenimo, da so še bolj zanimivi in napovedujejo stvari o katerih ni v slovenskem jeziku doslej še nihče razpravljal.

V kratkem času smo nudili našim cenjenim naročnikom in čitateljem proti malenkostni odškodnini 348 strani dobrega čitanja in bomo nadaljevali svoje delo z vedno večjim veseljem.

Vsem prijateljem in naročnikom lista se najlepše zahvaljujemo za njihovo pomoč in zvestobo in jih od sreča pozdravljamo "čez hribe in doline", čez morja in ravni.

Katerim bi naš list proti pričakovanju vendarle ne bil všeč, naj ga, prosimo, vrnejo pošti z označbo: Ne sprejemem.

Uredništvo in uprava.

**ALI HOČETE NAPRAVITI SVOJIM STARŠEM,
SORODNIKOM IN PRIJATELJEM ZA MAJHNO
ŽRTEV VELIKO VESELJA?**

Naročite jim torej naš list, ki jim ga bomo pošiljali v staro domovino, kjer je po pravici zbudil zanimanje! Samo v petek dne 26. oktobra smo prejeli iz starega kraja dvajset in sedem naročnin! Velja za celo leto \$ 6.— ali Din 70.— oziroma lir 20.—. Posebno pošljite svojim domačim naše zadnje tri številke s slikami iz evharističnega kongresa, številko 64 s stotimi stranmi, številko 65 s stranmi 52 in dauašnjo, ki veljajo skupno samo 40 centavov, ali s poštnino vred \$ 0.60, če hočete, da jim pošlje list naša uprava. Žal moramo povdariti, da samo priporočena denarna pisma prejmemo z vso gotovostjo, in da zato samo za taka ali osebna naročila sprejemamo polno odgovornost! Številke, ki jih takoj pošljete bodo prejeli ravno za izseljensko nedeljo, ki jo po vseh župnijah slovesno praznujejo in za katero posebno pričakujejo Vaših novic.

Naša prihodnja številka bo izšla v soboto dne 17. novembra!

**IMENA DAROVALCEV ZA ZASTAVE SLOVENSKE SKUPINE
MEDNARODNEGA EVHARISTIČNEGA KONGRESA**

Nabrala Franc Ozmeč in Jožef Žlebič, Avellaneda:

Franc Ozmeč \$ 5, Matija Kuzma \$ 1, Franc Zabret \$ 1, Štefan Kustec, ž. \$ 1, Štefan Kramar \$ 1, Mihael Žerdin \$ 1, Jožef Žlebič \$ 1, Karloš Ivan i ž. \$ 1, Mikloš Gorza \$ 1, Časar Karol \$ 1, Liberat Taučar \$ 3, Ema Šiftar \$ 0.50, Štefan Rituper \$ 1, Ana Fuis \$ 1, Terplan i Bencak \$ 3, Štefan Crnko \$ 1, Kolman Krajcar ž. \$ 1, Štefan Talaber \$ 1, Vaš Anton \$ 0.50, Ana Gašpar \$ 0.50, Lina Gašpar \$ 0.50, Anton Smodiš \$ 1, Štefan Kuplen ž. \$ 0.50, Štefan Celec \$ 2, Marija Krnhauser \$ 2, Janez Lanjšček \$ 2, Štefan Maicen \$ 1, Luis Pucko i ž. \$ 1, Ana Pucko \$ 1, Auguštín Hujbar ž \$ 1, Ivan Balažič ž. 1, Bokan Anton ž. \$ 0.50, Štefan Hozjan ž, \$ 1, Florjan Jambrovič \$ 1, Martin Vogrinčič \$ 2, Janez Lepoša \$ 1, Gjurek Katia ž. \$ 1, Janez Nemeš ž. \$ 0.50, Pavel Horvat ž. \$ 1, Kalman Karlos ž. \$ 1, Rudolf Kreslin ž. \$ 2, Andrej Graj ž. \$ 1, Aleksander Kurnjek \$ 0.50, Luis Andreik ž. \$ 0.50, Karlos Šimon \$ 1, Jožef Bedek ž. \$ 1, Družina Jožef \$ 1, Rudolf Mezgec \$ 2, Marija Gomboc \$ 1, Štefan Gomboc ž. \$ 0.50, Mihael Časar ž. \$ 0.50, Lovrene Bočkor \$ 0.50, Vilhelm Korpič \$ 0.50, Martin Kranc \$ 0.50, Franc Gajtman \$ 2, Luis Rigač ž. \$ 3, Margarita Kuzma \$ 3, Marija Ritlop \$ 1, Štefan Utroša ž. \$ 1, Alojz Vertič \$ 3.50, Ana Fuis \$ 2, Martha Glavač \$ 2, Ana Vučko \$ 1, Jožef Stefanec \$ 1, Štefan Časar \$ 2, Alojz Frumen \$ 1, Alojz Kornhauser ž. \$ 2, Aleksander Štesl ž. \$ 1, Gašpar Carlos \$ 1, Josė Terplan \$ 1, Franc Zemlič ž. \$ 0.50, Ana ž. Magjar \$ 1, Julia Mátus \$ 1, Juan Nemeš \$ 1, Luis Maier ž. \$ 2. — Skupaj \$ 94.—.

(Dalje prihodnjič)

Edina slovenska brivnica na Pa-
ternalu — Paz Soldan 4979 —
Se priporoča: Leopold Zavrtnik

Slovenska čevljarnica
Paz Soldan 4983
Anton Saksida

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: **Sebastian Mozetič**

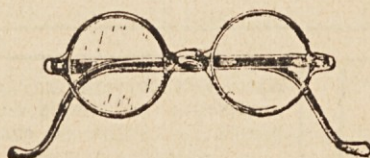
Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

“CLINICA DENTAL DEL PLATA” CARLOS CH. LALANNE

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO
Sprejema vsak delavnik od 9—11.30 in 14—18 h
GARANTIRANO VSE V STROKO SPADAJOČE DELO. BREZPLAČNA POSVETOVANJA. — SPECIJALIZIRAN ZA BOLEZNI (PRELUKNJANJE) NEBA.

Očala, navadna \$ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej \$ 5.—; okvir za očala \$ 2.50; stekla za očala: eno \$ 1.50, obe \$ 2.50.

Optika
TEOFILO MOUCHARD
CERRITO 378

Telefon: 35 (Lib.) - 2819

ALI
POZNATE
REVIJO

“LA CHACRA”

Najboljši svetovalec
argentinskih živinorejcev!

Izhaja mesečno.

Številka 50 ctvs.

NAŠE SESTRE na DOCK SUDU
so otvorile otroški vrtec v ulici
M. E. Estevez, kjer sprejemajo
otroke od 2 let naprej. Podučuje
jo odrasla dekleta v ročnih delih,
petju in raznih jezikih.

Dr. JUAN ANGEL
MARTINOLICH
odvetnik

MONTEVIDEO 481
U. T. 35-5223

NAJHITREJŠE POŠILJANJE DENARJA

brez prošnje in pod najboljšimi pogoji, točno in zanesljivo.

Za hranilne vloge varnost in najboljše obresti

Prodajamo prekmorske prevoznice po brezkonkurenčnih cenah.

NE DELAJTE NIČESAR

dokler se niste posvetovali z

Vašim starim **PRIJATELJEM**

Banco Holandés

Centrala:

Bmé. MITRE 234, Buenos Aires

Podružnica:

CORRIENTES 1900

Uradujemo od 8.30 zjutraj do 7 zvečer. Ob sobotah do 12.30.

ZAVOD NAŠIH ŠOLSKIH SESTER v ROSARIJU

ulica BUENOS AIRES 1831

sprejema na stanovanje in hrano
deklice, ki obiskujejo notranjo
ali kakšno drugo, zunanjo šolo.

ZAVOD SV. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo

Obrnite se pisмено ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO
C.G.B.A. (Bs. Aires)

Katerekoli slovenske knjige Vam
preskrbimo pod najugodnejšimi
pogoji. — Pišite po cenik in
natančna navodila.

CIRILOVA KNJIGARNA MARIBOR, JUGOSLAVIJA

Pri najboljši volji Vam Vaši ne
morejo pisati vseh novic iz do-
maćih krajev, Vi bi pa radi vse
vedeli. — Naročite si zato Slo-
venskega gospodarja iz Maribo-
ra, ki Vam jih bo vsak teden
sproti prinašal, poleg mnogih po-
učnih člankov in drugih zanimi-
vosti. — Naročnina: za celo leto
Din 64.— ali šest pesov m/n.

Naslov:

UPRAVA SLOVENSKEGA
GOSPODARJA
MARIBOR, Jugoslavija

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germanico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 23.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 — Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris. 15 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Ameriška Slovanska Založba Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago
Editorial Eslavo Americana Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago

TICHY JOSE

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna
klobas — Zaloga masti

Tovarna: Trellier 2251-53. U. T. 68, Matajeros 429

Prodajalna: Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31, Retiro 4823

Podružnice: Avda. Leandro N. Alem 822

Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570.

ŽENSKA ROČNA DELA

Izvršujejo se točno in solidno vsa v stroko spadajoča naročila. — Med drugim: prti, risani na blagu, od \$ 2.90 naprej, žepni robci, monogramom vred po \$ 2.80 pol ducata.

CASA EURASIA — Nueva York 3410

Banco Germánico

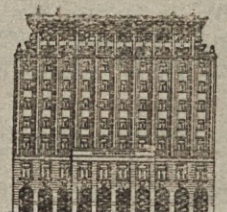
DE LA AMERICA DEL SUR

— BUENOS AIRES —

CENTRALA:

25 de Mayo 151—159,

Av. L. N. Alem 150

PODRUZNICA:

Corrientes 3223/37

Mercado de Abasto

ODDELEK ZA IZSELJENCE

s svojimi pododdelki

HRANILNICA, NAKAZILA, PREKOMORSKE PREVOZNICE

Izseljenčeva pošta: Pisma iz domovine si morete dati pošiljati na naš

SLOVENSKI ODDELEK

kjer jih podignete, ali od koder Vam jih pošljemo za Vami na kamp.

SLOVENSKI IZSELJENCI NA NEMŠKEM

se morejo naročiti na "Duhovno življenje" s tem, da pošljejo naročnino na zavod "Deutsch-Südamerikanische Bank, Berlin, Mohrenstrasse 20, z oznako naj se pošlje na naš tukajšnji naslov za račun "Duhovno življenje", Buenos Aires.